

ved Optanttraktaten af 1906, og som vi anden Gang maatte søge at ordne under Verdenskrigen, da Spørgsmaalet blev af en ganske særlig Betydning, ved den lille Lov om hjemløses Naturalisation, Lov Nr. 353 af 27. November 1916. Forholdet var det, at en Mængde af disse hjemløse Sønderjyder var blevet indkaldt til preussisk Militærtjeneste. Der var nemlig den Hage for os dernede ved den nugældende danske Indfødsretslov af 1898, at den har en Slutningsparagraf, som siger, at denne Lov har ingen Gyldighed for de Personer, der falder ind under Wienerfreds-Traktatens § 19, det vil sige alle Optanter. Saa kom dertil, at Værnepligten under Krigen blev udstrakt til 45 Aars Alderen, og der var altsaa Hundreder af hjemløse, der maatte underkaste sig den preussiske Militærtjeneste. De kunde ikke blive naturaliseret i Danmark, fordi de boede ikke her i Landet, de kunde heller ikke blive naturaliseret dernede, og mange af dem faldt ude paa de store Valpladser, inden vi naaede at faa dette Spørgsmaal ordnet.

Jeg maa maaske her gøre en Bemærkning om et andet Punkt i Loven, I den nugældende Indfødsretslov har vi den Bestemmelse, at naar en Dansk opholder sig uafbrudt i 10 Aar i Udlandet, mister han dermed sin Statsborgerret, og dette har jo ogsaa til Følge, at der opstaar hjemløse. En tilsvarende Bestemmelse fandtes i den svenske Lov. Efter at vi i 1916 havde faaet dette Forhold ordnet og bjørget ud af det store Manddrab, hvad der var tilbage af de sønderjydske hjemløse, opstod det store Spørgsmaal for Svenskernes Vedkommende. En Mængde svensk mandligt Tyende var ikke blot kommet ned til Hertugdømmerne, men ned langs med Østersøens Kyster. De anede i de fleste Tilfælde ikke selv, at de havde mistet deres Statsborgerret. De stod pludselig som hjemløse, og ogsaa Børn i saadanne Ægteskaber stod som hjemløse. De indkaldtes til preussisk Militærtjeneste, og først paa et senere Tidspunkt lykkedes det at faa dette Forhold ordnet. Det er keldigt, at 10-Aars Fristen nu bortfalder.

Jeg tror i Modsætning til det ærede Medlem Hr. Gerhard Nielsen, at inden vi ophører dette Forslag til Lov, er der Grund til at overveje de enkelte Bestemmelser meget nøje og Grund til at underkaste det Behandling i et Udvalg. Jeg kan hilse med stor Tilfredshed, at i den nugældende Lov kan den særlige Bestemmelse med Hensyn til Personer, der falder ind under Wienerfredstraktatens § 19, stryges; den behøves ikke mere. Vi har allerede i 1898 knæsat Afstammingsprincippet, og det gælder jo

ogsaa med Hensyn til det foreliggende Lovforslag; men dette Afstammingsprincip maa mildnes noget, og det sker ogsaa i Forslagets § 2, som bestemmer, at fremmed født i Riget faar Indfødsret, naar han er 19 Aar gammel, medmindre han efterviser, at han har Indfødsret i et andet Land og ønsker at beholde den. Der er her en lille Afvigelse fra den norske og svenske Lov, idet de har sat 22 Aars Alderen, hvor vi har sat 19 Aars Alderen, men jeg holder det for rigtigt, at vi netop her har 19 Aars Alderen, det er rigtigt, at disse Børn af Udlændinge, der er født og opvokset her i Landet, stilles overfor Valget, inden de naar den værnepligtige Alder.

Derimod har vi i § 6, hvor der er Tale om Tab af Statsborgerret for de Børn af Danske, der er født og altid har opholdt sig i Udlandet, sat 22 Aars Alderen, hvad jeg ogsaa holder for rigtigt ud fra det samme Synspunkt. Det er rigtigt, at disse Børn af Danske, som maaske har haft en tysk Moder eller en anden fremmed Moder, og som er født i Udlandet, ikke taber deres Statsborgerret, før de har givet til Kende, at de ikke vil underkaste sig deres Pligter som danske Statsborgere og altsaa her i særlig Grad Værnepligten.

Vi har i § 3 den Bestemmelse, som det ærede Medlem Hr. Gerhard Nielsen omtalte, at fremmed Kvinde, som gifter sig med en Mand, der har dansk Indfødsret, erhverver ved Ægteskabet Indfødsret. Det er en Bestemmelse, der findes i den tidligere Lov, men ikke blot det, det er en Bestemmelse, der findes i saa at sige alle Indfødsretslove, og som vi ikke kan komme bort fra; men der var dog maaske Grund til at overveje, om der ikke her uden at fravige selve Grundprincippet kan tages visse Forbehold. Jeg skal henviser til, at det nemlig er en Bestemmelse, der i Øjeblikket i Tyskland udnyttes stærkt af den bolschevikkiske Agitation. Det er en gammel Historie i Tyskland. Den bekendte kommunistiske Agitator Rosa Luxemburg var Russerinde, en russisk Jødinde, der indgik et Skinægteskab med en Tysker, derved erhvervede tysk Statsborgerret og kunde spille en Rolle i den politiske Agitation i Tyskland. Og den Person, der i Øjeblikket staar som de tyske Kommunisters mest rørige og mest yderliggaaende Fører, Ruth Fischer, er ligeledes en russisk Jødinde, Bolschevik, der er kommet ind i Tyskland, har indgaaet Skinægteskab med en Tysker og saa straks er blevet naturaliseret som tysk Borger, er blevet valgt til Medlem af den tyske Rigsdag og nu har stærke Forbindelser til den anden Side. Jeg mener